

Arrest

nr. 256 154 van 10 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum van 26 juni 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 234 547 van 27 maart 2020 houdende heropening van de debatten en het uitstel sine die.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die de Somalische nationaliteit bezit, vroeg een visum gezinsherenging aan met het oog op het vervoegen van mevrouw M.M.S., die op 21 april 2017 in België de vluchtelingenstatus kreeg toegekend.

Met de bestreden beslissing van 11 juli 2019 werd het visum geweigerd, op grond van de volgende motieven:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 17/04/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam A. H. M. N., ° 01/01/1968, R., van Somalische nationaliteit om de echtgenote in België, M.M. S., ° 1976, van Somalische nationaliteit te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 01/01/1993 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

-mevrouw verklaarde dat ze 24 jaar gehuwd is met Ahmed Hassan Malin, maar aangezien mevrouw nooit over haar man verteld terwijl ze veel problemen heeft, is er een twijfel of betrokkenen nog wel degelijk samenwonen en of ze nog getrouwd zijn.

-mevrouw verklaarde dat ze in een huis woonde samen met haar kinderen. Mevrouw spreekt niet over haar man.

-mevrouw verklaarde dat haar man al 10 jaar niet meer werkt en zij voor alles verantwoordelijk is.

-mevrouw verklaarde dat ze een eethuis had samen met haar dochter Muno en dat ze problemen kreeg met Al-Shabaab. Mevrouw nam hierop contact met haar oom die haar hielp te ontsnappen. Mevrouw verklaart hier niets over haar man.

-mevrouw verklaarde dat haar zoon in de problemen kwam omdat hij zijn haar liet groeien en afgeranseld werd door Al-Shabaab. Mevrouw spreekt hier niet over haar man. Mevrouw verklaarde hierbij dat Al-Ahabaab haar armen, haar man vermeld hier niets over in zijn interview

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 29/01/2019 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 29/05/2019 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk in hoofde van minstens één van de kandidaat-echtgenoten niet zozeer gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap dan wel enkel het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Een dergelijk huwelijk is uiteraard in strijd met de openbare orde.

De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

Uit het onderzoek bij Sokorey Mohamud is gebleken dat er geen aanwijzingen zijn van een nauwe band tussen haar en haar echtgenoot. Zij werd bevraagd omtrent de telefonische contacten die zij zou hebben met haar echtgenoot. Zij zei hierop dat ze belde met de gsm van haar dochter. Op de uitnodiging van de politie om zich terug aan te bieden met de gsm van haar dochter zodat de nodige bewijselementen konden geacteerd worden, ging zij niet meer in. Dus los van de verklaring van de betrokkenen zijn er geen elementen ter staving van de relatie, integendeel, er was ook geen medewerking om de door betrokkenen aangehaalde elementen te verifiëren.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

*Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.
Het visum wordt derhalve geweigerd.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 12bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt in essentie dat de aanvraag werd ingediend op 17 april 2018 en de beslissing pas werd genomen op 26 juni 2016, meer dan een jaar later en dus buiten de in artikel 12bis, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van negen maanden. Aangezien hij nooit in kennis werd gesteld van een beslissing tot verlenging van de beslissingstermijn zoals voorzien in artikel 12bis, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, moet hem de toelating tot verblijf worden verstrekt in toepassing van het zesde lid van dezelfde bepaling. Het visum moest dus worden afgeleverd, zo stelt hij, onder verwijzing naar het arrest nr. 240 997 van 13 maart 2018 van de Raad van State.

2.1.2. Verzoeker diende een aanvraag in met het oog op de gezinshereniging met zijn voorgehouden echtgenote, die in België de vluchtelingenstatus kreeg toegekend op 21 april 2017. De aanvraag werd ingediend in toepassing van artikel 10, §1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

§ 1.

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]

Artikel 12bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, zijn aanvraag in de regel moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

Artikel 12bis, §2, derde lid en volgende van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De

minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

Artikel 10, §1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 4, lid 1, a) van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), dat luidt als volgt:

*“De lidstaten geven uit hoofde van deze richtlijn, en op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV en artikel 16 gestelde voorwaarden is voldaan, toestemming tot toegang en verblijf aan de volgende gezinsleden:
a) de echtgenoot van de gezinshereniger.”*

Artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet is dan weer de omzetting van artikel 5, lid 4 van de richtlijn 2003/86/EG, dat luidt als volgt:

“Zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, stellen de bevoegde instanties van de lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis van de ten aanzien van hem genomen beslissing.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek, kan de in de eerste alinea genoemde termijn verlengd worden.

Een eventuele beslissing tot afwijzing van het verzoek wordt gemotiveerd. Gevolgen van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de in de eerste alinea genoemde termijn moeten bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.”

De Raad wijst erop dat, volgend op een prejudiciële vraag die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in een gelijkaardige zaak werd gesteld aan het Hof van Justitie, het Hof in een arrest van 20 november 2019 in de zaak X. t. Belgische Staat (C-706/18) het volgende stelde :

“Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing is genomen, ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.”

Het Hof van Justitie kwam tot dit besluit op grond van de volgende overwegingen:

“23 In dat verband volgt uit artikel 5, lid 4, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 dat de beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van dat verzoek bij de bevoegde nationale autoriteiten van de betrokken lidstaat, moet worden genomen.

24 Overeenkomstig artikel 5, lid 4, derde alinea, tweede volzin, van richtlijn 2003/86, moeten gevolgen van het uitblijven van een beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van die termijn bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.

25 In casu blijkt uit de verwijzingsbeslissing dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling voorziet in een systeem van impliciete aanvaarding, volgens hetwelk het uitblijven van een beslissing op het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van een termijn van zes maanden na de indiening van dat verzoek zonder uitzondering de automatische afgifte van een verblijfstitel aan de indiener van het verzoek meebrengt.

26 Het Unierecht verzet zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die regelingen mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht (arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 46).

27 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat richtlijn 2003/86 weliswaar het bevorderen van de gezinshereniging tot doel heeft (arrest van 13 maart 2019, E., C-635/17, EU:C:2019:192, punt 45), doch krachtens artikel 1 van die richtlijn, gelezen in samenhang met overweging 6 ervan, die richtlijn voorts tot doel heeft op basis van gemeenschappelijke criteria, de materiële voorwaarden vast te stellen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.

28 Het begrip „gezinshereniging” wordt in artikel 2, onder d), van richtlijn 2003/86 omschreven als de toegang tot en het verblijf in een lidstaat van de gezinsleden van een wettig in die lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land, teneinde de eenheid van het gezin te behouden, ongeacht of de gezinsband tot stand is gekomen vóór of na de komst van degene die in de lidstaat verblijft.

29 Volgens artikel 4, lid 1, van richtlijn 2003/86 geven de lidstaten uit hoofde van deze richtlijn toestemming tot toegang en verblijf met het oog op de gezinshereniging aan bepaalde gezinsleden van de gezinshereniger, onder wie met name diens echtgenoot. Het Hof heeft geoordeeld dat deze bepaling de lidstaten precieze positieve verplichtingen oplegt, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden, aangezien zij de lidstaten verplicht om in de door de richtlijn vastgestelde gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder hun beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 60).

30 Wat echter de procedureregels voor de indiening en de behandeling van het verzoek tot gezinshereniging betreft, bepaalt artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 dat dit verzoek vergezeld gaat van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Voorts bepaalt artikel 5, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn dat „[t]eneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, [...] de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

31 Wat bovendien de gezinshereniging van vluchtelingen betreft, volgt uit artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 dat, wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking nemen.

32 Hieruit volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten moeten onderzoeken of de gezinsbanden die worden aangevoerd door de gezinshereniger of het lid van zijn gezin op wie het verzoek tot gezinshereniging betrekking heeft, werkelijk bestaan.

33 Wanneer het verzoek tot gezinshereniging aldus wordt ingewilligd, staat de betrokken lidstaat het gezinslid van de gezinshereniger de toegang tot het grondgebied toe en verstrekt hij hem een eerste verblijfstitel overeenkomstig artikel 13, lid 2, van richtlijn 2003/86.

34 Uit deze overwegingen volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten, alvorens gezinshereniging krachtens richtlijn 2003/86 toe te staan, moeten vaststellen of er relevante gezinsbanden bestaan tussen de gezinshereniger en de onderdaan van een derde land ten gunste van wie het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend.

35 In die omstandigheden mogen die autoriteiten dus geen verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt (zie naar analogie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 50).

36 In casu blijkt echter uit de punten 17 en 25 van het onderhavige arrest dat de bevoegde nationale autoriteiten krachtens de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling personen die om gezinshereniging verzoeken zonder uitzondering een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel moeten afgeven bij het verstrijken van een termijn van zes maanden na de indiening van hun verzoek, ook al is niet eerst vastgesteld dat zij daadwerkelijk voldoen aan de in richtlijn 2003/86 gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging.

37 Omdat een dergelijke regeling toestaat dat een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel wordt afgegeven aan een persoon die niet voldoet aan de voorwaarden om deze te verkrijgen, ondermijnt zij de doeltreffendheid van deze richtlijn en is zij in strijd met de doelstellingen ervan.”

Uit dit arrest kan worden afgeleid dat de wijze waarop de Belgische wetgever in artikel 12bis, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet, gebruik heeft gemaakt van zijn procedurele autonomie zoals bepaald in artikel 5, lid 4, derde alinea van richtlijn 2003/86/EG, afbreuk doet aan de nuttige werking ervan.

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux

francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

Uit het hiervoor geciteerde arrest van het Hof van Justitie van 20 november 2019 blijkt dat er geen sprake kan zijn van een regeling op grond waarvan de verwerende partij, indien ze binnen een termijn van negen maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing heeft genomen, ambtshalve een verblijfstitel, in dit geval een visum, moet afgeven aan de aanvrager, zonder dat zij eerst heeft vastgesteld dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven. Gelet op het conflict tussen artikel 12*bis*, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet en richtlijn 2003/86/EG kan een richtlijnconforme interpretatie van het nationale recht geen soelaas bieden.

Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de Europese Unie uit te leggen en toe te passen, moet de rechter, op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht buiten toepassing laten. Deze verplichting volgt uit de voorrang van het Unierecht (HvJ 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-397-403/01, r.o. 51 en het hierin aangehaalde arrest Mangold van 22 november 2005, C-144/04, punt 77). De rechter moet daarvoor niet de voorafgaande opheffing via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure vragen of afwachten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05; van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77; van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09 en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

In casu kan de Raad om nuttige werking en dus voorrang te verlenen aan het Unierecht dan ook niet anders dan artikel 12*bis*, § 2 in fine van de Vreemdelingenwet buiten toepassing te laten. Deze handelwijze kan niet worden beschouwd als het tegen een particulier inroepen van een bepaling van een richtlijn die niet of niet correct werd omgezet door de Belgische staat. Immers betreft artikel 5 lid 4, derde alinea van richtlijn 2003/86/EG een bepaling die procedurele autonomie verstrekt aan de lidstaten. Er is m.a.w. geen sprake van een foutieve of het gebrek aan omzetting van een bepaling van een richtlijn, omdat de lidstaten net zelf mogen bepalen wat de gevolgen zijn van het uitblijven van een beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van de in de nationale wetgeving voorziene termijn. Hier zijn echter grenzen aan, met name mag de nationale regeling niet de doeltreffendheid van richtlijn 2003/86/EG ondermijnen en mag ze niet in strijd zijn met de doelstellingen ervan. Artikel 12 bis, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet doet net dat en daarom moet de Raad deze bepaling buiten toepassing laten. De Raad kan om de lacune te vullen niet terugvallen op een bepaling van richtlijn 2003/86/EG vermits deze richtlijn zoals gezegd het aan de lidstaten overlaat om te bepalen wat de gevolgen zijn van het uitblijven van een beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van de in de nationale wetgeving voorziene termijn. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd wanneer ze ter terechtzitting opwerpt dat ze niet moet opdraaien voor een foutieve omzetting van een bepaling van een richtlijn.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen : de overschrijding van de beslissingstermijn kan *in casu* niet de afgifte van het visum met zich meebrengen.

2.2.1. Het tweede middel is onder meer afgeleid uit de schending van artikel 12*bis*, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt vooreerst dat geen gelegaliseerde akte kon worden voorgelegd en verwijst naar artikel 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) waarin wordt bepaald dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. Er kon in de bestreden beslissing dan ook niet worden verwezen naar artikel 27 van het WIPR, volgens verzoeker.

De Raad wijst er in deze op dat in de bestreden beslissing inderdaad melding wordt gemaakt van artikel 27 van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)”

Uit een samenlezing van deze bepaling en artikel 30 van het WIPR blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt.

In casu ligt geen gelegaliseerde huwelijksakte voor zodat verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat artikel 27 van het WIPR niet van toepassing is. De verwijzing naar deze bepaling is op zich niet van aard om te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de motieven, en zo heeft verzoeker dat ook begrepen, dat de verwerende partij in wezen toepassing heeft gemaakt van artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet om het al dan niet bestaan van de aangevoerde huwelijksband te onderzoeken.

Artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de situatie van een vreemdeling die niet beschikt over de vereiste officiële documenten. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 5.

Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6.

Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de motieven dienaangaande en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker stelt onder meer het volgende:

“De redenen die de verwerende partij opgeeft om te twifelen aan de huwelijksband zijn nog opmerkelijker:

‘Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

-mevrouw verklaarde dat ze 24 jaar gehuwd is met A. H. M.. maar aangezien mevrouw nooit over haar man verteld terwijl ze veel problemen heeft, is er een twijfel of betrokkenen nog wel degelijk samenwonen en of ze nog getrouwd zijn.

-mevrouw verklaarde dat ze in een huis woonde samen met haar kinderen. Mevrouw spreekt niet over haar man.

-mevrouw verklaarde dat haar man al 10 jaar niet meer werkt en zij voor alles verantwoordelijk is.

-mevrouw verklaarde dat ze een eethuis had samen met haar dochter M. en dat ze problemen kreeg met Al- Shabab. Mevrouw nam hierop contact met haar oom die haar hielp te ontsnappen. Mevrouw verklaart hier niets over haar man.

-mevrouw verklaarde dat haar zoon in de problemen kwam omdat hij zijn haar liet groeien en afgeranseld werd door Al-Shabab. Mevrouw spreekt hier niet over haar man. Mevrouw verklaarde hierbij dat Al-Shabab haar armen, haar man vermeld hier niets over in zijn interview.’

Wanneer het asiëldossier van de echtgenote erop nagelezen wordt, dan blijkt immers het volgende:

Cf. onderhoud DVZ dd. 28/06/2016, p. 3:

[verzoekster verwijst naar de identiteitsgegevens die zij had verstrekt inzake haar echtgenoot]

Ze verklaart dus wel degelijk dat verzoekende partij nog steeds haar echtgenoot is.

Cf. gehoor CGVS dd. 13/03/2017 (stuk 4):

P. 15-16:

Ben je getrouwd?

Ja, ik ben getrouwd.

Hoe heet ie man?

Hij heet N. A. H.

Waar en wanneer zijn jullie getrouwd?

In El Bacad getrouwd, 24 jaar geleden.

Waar en wanneer is hij geboren?

Mijn man is genomen in een plaats Cadcadey, hij is 50 jaar oud.

Waar ligt Cadcadey?

Cadcadey is een van de dorpen onder Runnirgood, in het oosten van mij.

Hoe ver is dat?

Ik weet de exacte afstand niet. De afstand tussen deze plaats en Runnirgood is 45 km, maar de mensen gaan met de auto vanuit mijn dorp naar Hilowlegab en dan gaan ze verder te voet.

Hilowlegab, dan Runnirgood en op die weg ligt dat. Richting oosten.

Tot welke clan behoort hij?

Zelfde als mij, hij is Y. D..

Wat voor werk doet hij?

Mijn man was vroeger chauffeur. Dat werd me vorige keer ook niet gevraagd trouwens. De afgelopen tien jaar was hij werkloos. Hij was een chauffeur van een auto waarvan andere mensen de eigenaar waren. De auto werd geroofd. Dan heeft hij niet meer gewerkt.

Waar is hij nu?

Mijn man was in Cadcadey tijdens mijn vertrek. Ik wil daar meer over vertellen als ik mijn probleem vertel.

Wanneer heb ie nog iets van hem vernomen?

Ik heb geen contact meer met mijn man, want waar hij verblijft is geen verbindingssatellite.

Wanneer heb ie dan de laatste keer met hem gesproken?

Dat was kort voor mijn vertrek. Ik heb hem gebeld, luister, ik ben weg, je moet voor je kinderen zorgen.

Waar was hij toen ie hem belde?

Ik ben vertrokken uit El Bacad 20/03/2016.

Toen heb ie naar ie man gebeld?

Ik heb mijn man toen gebeld om te zeggen, ik ben bedreigd met de dood door Al Shabaab. Ik ga vluchten, zorg ervoor dat je de kinderen meeneemt.

Waar was hij toen ie hem belde?

Hij was thuis.

In El Bacad?

Hij was samen met de kinderen thuis in El Bacad. Er was maar één dochter bij mij, die heb ik gelijk meegenomen.

Hoe heten de ouders van je echtgenoot?

Moeder is H. A. A. en zijn vader is A. H. M.

Waar wonen de ouders van ie echtgenoot?

De familie is veehouders, ze leven in Cadcadey, niet in het dorp zelf, maar op het platteland. (...)

Wanneer wist ie dat dan?

Ik ben met de smokkelaar meegekomen, die heeft me naar België gebracht. Deze smokkelaar had telefoonnummer van mijn oom genoteerd en heeft die aan mij gegeven. Pas na dat interview heb ik de mogelijkheid gekregen mijn oom te bellen. Hij heeft me verwittigt dat mijn man en kinderen in Cadcadey zitten

P. 17-18:

I. ASIELRELAAS

Dan zijn we nu aangekomen bij het asielrelaas. Ik wil graag dat u mij zo volledig mogelijk vertelt welke problemen u in Somalië hebt ondervonden. Wat was voor u de aanleiding tot vertrek. Het is belangrijk dat u mij alles in detail uitlegt zodat ik volledig zicht kan krijgen op de redenen die u hebt om uw land te verlaten en waarom u vreest voor terugkeer. Probeer dit zo chronologisch mogelijk te doen. Neem uw tijd, en als u klaar bent, vertelt u maar.

Terwijl ze me vroeger zo toegetakeld hadden (AZ wijst naar haar pols). Was ik op een ochtend naar mijn restaurant gegaan. Ik heb het opengemaakt. Vervolgens kwamen twee mannen binnen. Deze bleken leden van de overheid te zijn. Al Shabaab heeft gezegd, waarom heb je die mannen binnen gelaten, waarom deed je je restaurant open? Alle andere mensen hebben hun deuren toegedaan. Ik ben een vrouw die geld moet verdienen om haar kinderen te onderhouden. Ik ben de enige die het dagelijkse inkomen moest verdienen. Zij bleven tegen me zeggen, je hebt hun binnen gelaten terwijl de andere restaurants dat niet hebben gedaan. Je werkt met de overheid samen. Om die reden zullen we je doden. We beschouwen je als een ongelovige persoon die met de overheid samenwerkt. We gaan je verlossen. Een maal als zij zeggen, we gaan je verlossen, laten ze je niet met rust. Ze hebben me met de dood bedreigd. Ik heb gemerkt dat het heel serieus was, dus heb ik besloten om mijn man te bellen en ik heb tegen hem gezegd, ik ben met de dood bedreigd, er kan elk moment iets gebeuren. Zorg ervoor dat je met onze kinderen wegvlucht. Ik heb mijn dochter meegenomen. Ik belde mijn oom op, de broer van mijn moeder, zijn naam is C. C. J.. Ik heb hem gezegd dat ik met de dood bedreigd ben, ik vertelde over de reden, dat twee mannen bij me gekomen zijn van de overheid. Hij zei, je moet die mannen vragen je een lift te geven. Ik heb tegen die mannen gezegd, ik ben met de dood bedreigd. Ze hielpen mij, ze hebben me een lift gegeven naar een plaats, genaamd Raage Cele. Op 20/03 was dit. Vanuit Raage Cele ben ik in een Landrover verder gereisd. Deze landrover heeft me meegenomen en bracht me op 21/03 in Mogadishu. Ik ben afgezet op een halte in Mogadishu waar mijn oom langs moederszijde me heeft opgewacht. Mijn oom heeft me meegenomen, ik dacht, hij brengt me naar huis, maar nee, hij bracht me naar een andere halte waar ik een bus heb genomen, een bus geheten Hoday. Deze heeft me naar Afgoye gebracht. 22/03 komt hij me daar halen en heeft hij me naar Kenia gestuurd. Mijn oom heeft me daar opgehaald, hij heeft mij en mijn dochter naar een halte gebracht, daar zijn we met een bus gegaan. Andere Hoday, weer, deze bracht ons naar de grens van Somalië en Kenia. Daar stapten we over op andere bus. Deze bus heeft ons uiteindelijk naar Nairobi gebracht, naar de wijk Isle, [...]. Ik heb vorig keer enkel gemeld dat ik in Isle verbleven had. Mijn oom die heeft ervoor gezorgd dat ik met een smokkelaar mee kon reizen. Mijn oom heeft met hem afgesproken om me in Kenia bij een familie die kennis van mijn oom zijn, te brengen. Ik was daar aangekomen op 30/03. De mensen waarbij ik was, een man van deze familie, heeft ervoor gezorgd dat ik via andere smokkelaar een lijn kon kopen. Op 06/05 ben ik vertrokken naar Europa.

Wil ie nog iets toevoegen over ie problemen in Somalië?

Ik heb niets toe te voegen over mijn problemen. Ik ben een Somalische moeder. In Somalië is het de laatste jaren heel normaal geworden dat vrouwen, moeders, werken. Stel dat mijn man naar Mogadishu zou gaan om daar te werken voor mij en mijn kinderen, dan wordt hij door Al Shabaab beschuldigd spion te zijn en zouden ze zeggen, je werkt voor de overheid. Dat is vnl. de grote reden dat hij werkloos was. Terwijl ik daar probeer de kost te verdienen voor mijn gezin, werd ik lastig gevallen en met de dood bedreigd. Daardoor ben ik gevlucht. Een moeder die in haar eigen land met de dood bedreigd wordt, is er een groter probleem dan dat probleem?

Waarom zou ie man beschuldigd worden spion te zijn als hij in Mogadishu gaat werken? Hij heeft besloten niet daar naartoe te gaan nadat hij gezien heeft dat andere mannen die in het dorp woonden, die op de haven werkten, werden uiteindelijk beschuldigd samen te werken met de overheid. Ze werken in de haven en komen naar het dorp, meer deden ze niet.

Wat gebeurt er dan met die mensen?

Weetje wat er met zulke mensen gebeurde? Zij werden 's nachts uit hun huis ontvoerd en dan vermoord.

Wanneer begon je met je restaurant?

Ik heb 10 jaar mijn kinderen onderhouden van mijn restaurant.

Hoe kwam ie op het idee met dat restaurant te beginnen?

We zijn altijd grootgebracht door geld van het restaurant.

Toch maar de laatste 10 jaar?

Ik heb zelf 10 jaar restaurant, daarvoor werkte mijn man voor mij.

Wat deed ie man dan?

Mijn man ging naar Mogadishu en dan ging hij auto rijden.

Als ie zegt dat ie man voor jou werkte, wat deed hij dan voor jou?

Wat ik bedoel is dat ik voor die 10 jaar gewoon thuis bleef, huisvrouw was. Hij ging werken, verdiend kosten voor ons. De eerste 14 jaar van ons huwelijk, heeft hij voor ons gewerkt, heeft hij ons onderhouden.

- Cf. p. 21:

Van welk nummer heb je je oom en je man dan nog gebeld?

Ik heb mijn man gebeld, kort nadat ik gebeld werd, voor de tweede keer dat ik gebeld werd.

- Cf. p. 22:

Kon je dan niet aan het leger vragen om ie te helpen je kinderen op te halen?

Ik heb daar niets over gezegd, want hun waren het dorp al aan het verlaten. Ik ben zelf achter hun aangegaan, te voet. Ik heb ze ingehaald waar ze gingen stoppen. En ondertussen was mijn man al weg met de rest van de kinderen.

- Cf. p. 23:

Waar is de rest van ie gezin?

Mijn man en kinderen verblijven in Cadcadey.

Hoe gaat het nu met hen?

Ik zweer het, ik heb geen idee. Ze hebben geen netwerk waar ze verblijven. Het is op het platteland.

- Cf. p. 26:

Je man en ie kinderen zijn toch ook nog daar?

Mijn man? Ik ben degene die beschuldigd werd, ik ben de schuldige. Mijn man en mijn kinderen zijn toch al naar het platteland gegaan.

Herhaaldelijk heeft de echtgenote van de verzoekende partij haar man aangehaald.

Essentieel is wel dat zij bedreigd werd en niet haar man, vandaar dat deze niet centraal staat in haar asielrelaas. Ze heeft tevens uitgelegd dat haar man niet langer kon werken, doch dat hij de eerste 14 jaar van hun huwelijk de kostwinner was, zij de volgende 10 jaar.

Er valt niet in te zien hoe dit een indicatie voor het ontbreken van een huwelijksband zou kunnen zijn die een visumweigering onderbouwt. De verwerende partij doet aan onzorgvuldige feitengaring.

Sterker zelfs, het advies van de procureur waarop de verwerende partij baseert is eigenlijk allesbehalve ernstig:

'Uit het onderzoek bij S. M. is gebleken dat er geen aanwijzingen zijn van een nauwe band tussen haar en haar echtgenoot. Zij werd bevraagd omtrent de telefonische contacten die zij zou hebben met haar echtgenoot. Zij zei hierop dat ze belde met de gsm van haar dochter. Op de uitnodiging van de politie om zich terug aan te bieden met de gsm van haar dochter zodat de nodige bewijselementen konden geacteerd worden, ging zij niet meer in. Dus los van de verklaring van de betrokkenen zijn er geen elementen ter staving van de relatie, integendeel, er was ook geen medewerking om de door betrokkenen aangehaalde elementen te verifiëren. In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).'

De verzoekende partij haar echtgenote beschikt immers over een ouderwetse gsm zonder internet - enkel bellen en smsen sturen lukt.

Bellen naar haar man deed zij via internet, omdat dat de enige betaalbare manier is. Aangezien haar dochter in België (haar echtgenote is immers met één dochtertje gevlucht) wel over een gesofisticeerdere gsm beschikt, belde zij haar man en kinderen (thans in Kampala) op met de gsm van haar dochter.

Zij heeft het echter nooit zo begrepen dat zij deze gsm aan de politie moest komen tonen.

De raadsman van de verzoekende partij kreeg het administratief dossier van de verwerende partij nog niet en kon de gehoren en andere documenten niet nakijken.

Wel lijkt het zeer opmerkelijk dat een visum gezinshereniging om deze enige reden zou kunnen worden geweigerd.

De verzoekende partij en haar echtgenote werden immers beiden gehoord, doch hieromtrent bevindt zich geen enkel motief in de bestreden beslissing. De raadsman van de verzoekende partij durft hieruit te concluderen dat deze gehoren goed verlopen moeten zijn.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige feitengaring steunt en de motieven in feite en in rechte onaanvaardbaar zijn. De aangehaalde motieven moeten tevens draagkrachtig zijn, quod non in casu. Aldus kan met reden over een manifeste schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting worden gesproken.

11.2.4. De Raad is uiteraard niet bevoegd om de huwelijksband te onderzoeken.

Wel kan zij nagaan of de motivering van de verwerende partij, in het kader van haar onderzoek cf. artikel 12bis, §§5 en 6 VW, wel afdoende is en van zorgvuldigheid getuigt.

De motivering in casu is bijzonder pover.

De raadsman van de verzoekende partij vroeg het administratief dossier reeds op (om het bijkomend onderhoud van de verzoekende partij en haar echtgenote na te kunnen lezen), doch ontving dit nog niet. Er wordt dus voorbehoud gemaakt om bepaalde argumenten verder uit te breiden in de synthesememorie indien nodig.

11.2.5. Zoals hierboven aangetoond lijkt het er bovendien sterk op dat de verwerende partij het asielrelaas van de echtgenote van de verzoekende partij helemaal niet grondig bekeken heeft!

[...]"

2.2.2. De verwerende partij heeft geen nota ingediend en heeft deze argumentatie dus niet weerlegd.

2.2.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker kan worden bijgetreden waar hij een schending van de materiële motiveringplicht aanvoert.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn". Het is niet duidelijk op welke stukken de verwerende partij zich heeft gebaseerd. De verwerende partij verwijst naar de verklaringen van de vermeende echtgenote van verzoeker. Echter, buiten de beknopte vragenlijst die door een verzoeker om internationale bescherming bij de dienst Vreemdelingenzaken wordt ingevuld voorafgaand aan het gehoor bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bevat het administratief dossier geen stukken die de neerslag vormen van de verklaringen van de betrokkene, ook niet van de verklaringen die zij zou hebben afgelegd in het kader van de bevraging in het kader van het onderzoek van de Procureur des Konings waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. De verwerende partij, die zoals reeds gesteld, geen nota heeft ingediend, brengt hierover geen duidelijkheid.

Bij gebrek aan elementen die daar anders over doen denken, gaat de Raad ervan uit dat met de verklaringen van de betrokkene bedoeld wordt op de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het commissariaat-generaal. Het verslag daarvan bevindt zich zoals gezegd niet in het administratief dossier maar werd wel bijgevoegd door verzoeker. De citaten die hij er in zijn verzoekschrift heeft uitgelicht om zijn punt te maken komen overeen met het verslag.

Uit dit verslag blijkt inderdaad dat zij haar echtgenoot en diens ouders heeft geïdentificeerd, en zijn positie binnen het gezin, eerst als chauffeur en kostwinner, daarna, toen de auto werd gestolen, als werkloze huisvader, heeft toegelicht. Zij heeft toegelicht dat haar problemen ontstonden in het restaurant dat zij samen met haar dochter uitbaatte en dat zij, toen zij besloten te vluchten, haar man heeft gebeld om ervoor te zorgen dat hij ook zou vertrekken met de andere kinderen, en daarna haar oom. De motieven in de bestreden beslissing dat "mevrouw nooit over haar man vertelt"; "mevrouw verklaarde dat ze in een huis woonde samen met haar kinderen. Mevrouw spreekt niet over haar man" en "mevrouw verklaart hier niets over haar man", over het ogenblik waarop zij besloot te vluchten met haar dochter M. zijn derhalve niet te verzoenen met de verklaringen die zij had afgelegd bij de

Commissaris-generaal. Dat mevrouw niet sprak over haar man toen haar zoon werd afgeranseld door Al Shabab, moet in de context van de gebeurtenis worden gezien, met name het moment waarop zij in haar restaurant aan het werk was en werd verwittigd dat haar zoon klappen kreeg waarna zij zich ter plekke begaf om haar zoon te verdedigen tegen zijn belagers, waarna zij zelf in de klappen deelde.

De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat de verwerende partij de verklaringen van verzoekers vermeende echtgenote deels niet correct en deels op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond en de bestreden beslissing moet worden vernietigd. De verdere verwijzing in de motieven naar het advies van de Procureur des Konings doet daaraan geen afbreuk. Immers, deze stelde in zijn advies vooreerst uitdrukkelijk dat hij zich de hiervoor reeds ondeugdelijk bevonden argumenten tot de zijne maakte. Het komt dan ook niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van de verwerende partij om te beoordelen of deze laatste nog steeds zou hebben geconcludeerd tot de weigering van het visum op grond van de niet erkenning van de huwelijksband indien abstractie zou worden gemaakt van de hiervoor ondeugdelijk geachte motieven (cf. RvS 16 september 2013, nr. 224.645). Dit geldt des te meer nu zich in het administratief dossier geen stukken bevinden met betrekking tot de bevraging van verzoekster in het kader van het onderzoek van de Procureur des Konings, en zij stelt niet te hebben begrepen dat zij de gsm van haar dochter nog achteraf aan de politie moest komen tonen, hetgeen dus door de Raad niet kan worden geverifieerd.

2.2.4. Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing tot weigering van de afgifte van een visum van 26 juni 2019 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS